

*Celý svůj svět,
jako obraz namaluj,
neboj se, klidně přetahuj.
Kde zahlédneš barvu,
tu na plátno dej,
kolem sebe najdeš jich habaděj.
Zelená je tráva
a červeně oheň září,
štetec za tebe příběh převypráví.
Je jen na tobě,
jaký obraz vytvoříš,
zhmotni, o čem v nitru sníš.*

V pátek po škole hodila Willow aktovku do kouta a položila vysvědčení na tátův psací stůl co možná nejnenápadněji. Přesněji řečeno, schovala je pod všechny papíry, které se na stole povalovaly. Nebylo to holt nejlepší vysvědčení. Ale ono také není vůbec lehké přijít do nové třídy v polovině školního roku. Naštěstí ani táta nebyval ve škole jedničkář, takže když šlo o špatné známky, neměl na to moc co říct.

Willow si namazala chleba sýrem a hladově se do něj zakousla. S plnou pusou a s taškou věcí na přespávačku, kterou si zodpovědně zabalila už den předem, si to pak štrádovala hned zase ke dveřím.

„Mám fraz f Vafentýnou, Markfétou a Loffi v lefe,“ volala s plnou pusou na tátu, který seděl u počítače ve své pracovně.

Netrvalo to ani vteřinu a Adam Flynn se objevil v chodbě. „Počkej, počkej, počkej, holčičko. Nevím, jakou řečí jsi právě mluvila, ale s jistotou vím, že jsem nerozuměl ani slovo!“

Willow žvýkala tak rychle, jak jen dovedla, polkla a odpověděla: „To ty jsi mě tuhle řeč naučil, tati, je to žvýkanština!“